

Mândria - pericolul din umbră

VIAȚĂ CREȘTINĂ



Pastor NICUȘOR OROS,
Biserica Pentecostală
„Filadelfia”, București

Cu multă teamă în ceea ce mă privește, mă apropiez de un subiect pentru care mă rog lui Dumnezeu să mă ajute pe mine să fiu lumină și să mă păzească în orice vreme și totodată mă rog și pentru dv.

Uitându-mă în Sfânta Scriptură la acest subiect, este vorba despre un păcat, mi-am dat seama că acest păcat face mult rău în viața omului și a comunității. Nu cred că este un alt păcat care să facă mai multe ravagii, mai multe stricăciuni ca acesta. Este un păcat ce ispitește pe orice om. Dacă cineva spune vreodată – *eu nu am probleme cu acest păcat* – acesta este deja un semn că este infestat cu acest păcat, că are acest păcat în viața lui. Este păcatul care face victime și între cei mai sfinți oameni ai lui Dumnezeu și se coboară până la cei mai săraci dintre săraci. Păcatul acesta trebuie tratat cu toată seriozitatea de către noi, ca slujitori ai lui Dumnezeu și de către fiecare în parte ca și copii ai lui Dumnezeu. Cu păcatul acesta s-a dus diavolul la Mântuitorul, crezând că o să-L doboare, și n-a fost mică ispita. A fost toată puterea vrăjmașului îndreptată împotriva Mântuitorului, dar slăvit să-I fie Numele că El a biruit.

De la manifestările lui în formele cele mai simple, până la cele mai complexe manifestări ale lui, acest păcat a făcut numeroase victime, luându-le veșnicia la unii. A făcut victime dintre cei mai deosebiți oameni ai lui Dumnezeu, până la cei mai învățați oameni. Acest păcat stă în spatele crimelor împotriva umanității - o manifestare a acestui păcat. O privire atentă ne determină pe fiecare dintre noi să ne uităm în inima noastră, dacă nu cumva este pe acolo vreun lăstar, vreo rădăcină care să facă acest păcat să crească.

Isaia 14.12-15: *„Cum ai căzut din cer, luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.” Dar ai fost aruncat în Locuința morților, în adâncimile mormântului!”*

Probabil că cei mai mulți dintre dv. v-ați dat seama despre ce păcat este vorba, păcatul ascuns prin biserică – **mândria**. Mândria are câteva particularități.

Este primul păcat născut în univers. Cei mai mulți dintre comentatorii Sfintelor Scripturi spun că, atunci când Lucifer a fost

aruncat din cer, acest episod al căderii lui Lucifer, al transformării lui în demon s-a întâmplat în perioada versetelor unu și doi din Genesa. La început, zice Sfânta Scriptură Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Tot ceea ce creează Dumnezeu, spun acești comentatori este frumos și desăvârșit. Dar după răscoala ce a avut loc în cer, când diavolul s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu, a fost aruncat pe pământ și ca urmare a venirii celui rău, a Luceafărului, fost Luceafăr strălucitor, pământul a devenit pustiu și gol, pentru că acolo unde domnește diavolul este moarte și sterpiciune – asta aduce mândria. Dumnezeu nu creează niciodată ceva pustiu și gol, spun acești comentatori. A ajuns pământul în această decadere după căderea lui Satan. Păcatul acesta s-a născut în lumea îngerilor, nu în omenire. El a fost adus din lumea îngerilor la om. Ne spune Sfânta Scriptură că atunci, în Grădina Edenului, când prima pereche a fost ispitită, diavolul le-a inoculat ideea aceasta – *„Eu am vrut să fiu ca Cel Preaînalt, ce-ar fi să încercați și voi. Dacă mâncați din pomul cunoștinței binelui și a răului, veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.”* Și a căzut prima pereche. Dacă am fi fost noi în locul lui Adam și Eva și noi am fi căzut în fața acestei ispite.

Deci, acest păcat este rădăcina tuturor păcatelor care au fost, sunt și vor mai fi. Datorită acestui păcat născut în lumea îngerilor, adus la prima pereche, noi ne naștem în păcat și astăzi. Și vom muri datorită păcatului chiar dacă suntem iertați de păcat. Ca o consecință a păcatului intrat în lume este moartea fizică, moartea acestui trup. Când cineva poartă conștient virusul mândriei în el, acest om devine în sufletul lui un demon, pentru că în sufletul lui primește ceea ce demonii au adus în lumea noastră. De aceea Sfânta Scriptură spune în Proverbe: *„mândria merge înaintea pieirii”*. Trufia merge înaintea căderii. Trufia este o ramură, nu mândria.

Doamne, păzește-ne și ajută-ne ca să ne uităm cu atenție fiecare la noi înșine!

Când un om acceptă acest păcat în viața lui, devine dintr-o dată, fără nicio excepție, vrăjmaș cu Dumnezeu. În repetate rânduri Sfânta Scriptură spune așa: *„Dumnezeu stă împotriva celor mândri”*. Dintr-o dată se pune față în față în luptă cu Dumnezeu. E o nebunie, de parcă cineva ar avea șanse de câștig în lupta lui cu Dumnezeu. Păcatul acesta îl face pe om vrăjmaș cu Dumnezeu – o spune și Iacov și Petru. Ca prevenție, de aceea vă spu-

„Mândria merge înaintea pieirii, și trufia merge înaintea căderii.”
(Proverbe 16.18)

neam la început că vine la cele mai sfinte vieți. Nu este un apostol mai cunoscut în Sfânta Scriptură ca apostolul Pavel. Știți care era pericolul care putea să-l doboare pe Pavel? Era mândria. „Ca să nu mă umflu de mândrie” zice Pavel (preventiv)

„Dumnezeu mi-a trimis un țepuș în carne și eu care mă rugam, sau puneam basmale care au fost atinse de mine peste bolnavi și se vindecau”.

Fac o paranteză. M-aș bucura să-mi spuneți despre câte minuni și semne a vorbit Pavel în epistolele lui, că le-ar fi făcut Dumnezeu prin el. Câte vindecări, câte învieri din morți, câți orbi au fost vindecați? Pavel nu vorbește despre ele. În Faptele Apostolilor, Luca consemnează anumite întâmplări și minuni săvârșite de Domnul Isus prin Pavel, dar în epistolele lui Pavel nu scrie despre niciuna. El spune așa: „Nu vreau să vă spun despre ceea ce a făcut Dumnezeu prin mine.” O singură dată a vorbit despre o răpire dar nu a dat detalii.

Astăzi, unii se văd prin cer, merg până la al șaptelea cer și spun cum a fost acolo. Pavel nu și-a permis lucrurile astea. Oamenii aceștia sunt plini de mândrie. Pavel a spus: „Vă este de ajuns și ne este de ajuns Evanghelia Domnului Isus Hristos, ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede.” O, da Dumnezeu face minuni și semne, dar lasă să se vadă și mărturisește acele minuni pe care Dumnezeu le-a făcut în viața ta ca o slavă la adresa lui Dumnezeu, nu ca un merit.

Acum, să ne uităm cu atenție în Sfânta Scriptură, cum se manifestă acest păcat. Păcatul acesta îmbracă forme din cele mai subtile, până la cele mai hidoase forme. În formele cele mai subtile vine în biserică, vine la fiecare dintre noi. Și vine să ne ispitească. Știți cum vine acest păcat? Vine Domnul și ne vorbește și spune: „du-te și fă cutare lucru”. Și noi auzim ce spune Domnul, dar ne mai uităm și la cine spune. „Lasă că știu eu cine-i el! Mă duc să fac, înțeleg că Domnul vrea să fac cutare lucru, dar nici chiar așa.”

Omul lui Dumnezeu i-a spus odată unui împărat: „Du-te și nimicește pe amaleciți”. „Mă duc Doamne. Mă duc și mă lupt cu ei, mobilizez armata, îmi las din timpul meu, din comoditatea mea, ascult de Domnul. Mă duc și lupt cu ei, îmi pun în pericol viața dacă e nevoie, îi biruiesc.” Dar, chiar așa, toate detaliile, fii și tu Samuel mai înțelegător. „Doamne, chiar trebuie să omor și oile cele mai grase și cele mai frumoase turme?” Este

vorba de Saul. Samuel îi spunea lui Saul. Este acea împotrivire în inima noastră. Sunt convins că, Samuel când i-a spus lui Saul ce să facă, Saul a zâmbit frumos. Când s-a întors de la luptă i-a spus: „Fii binecuvântat de Domnul Samuel, am împlinit Cuvântul Domnului.” Și Samuel îi spune: „Ce-i cu behăitul acesta?”. Când Dumnezeu ne cere să facem anumite lucruri și în noi se naște gândul – o să fac, dar nu chiar așa –, deja în noi împotrivirea față de Cuvântul lui Dumnezeu este un semn al mândriei, al orgoliului. Știți cum a identificat-o Samuel în viața lui Saul? A spus: „Când erai mic în ochii tăi, acum te vezi în ochii tăi un om gata să decidă, și când Dumnezeu spune ceva - tu spui: lasă că știu eu mai bine. Când noi avem aceste gânduri în minte, dacă le avem cumva aici când se predică Cuvântul, virusul mândriei este în inimă, este în viața noastră.

Un al doilea semn prin care identificăm acest virus este lăudăroșenia. Am fost și când am fost eu, așa a lucrat Domnul. Și dacă nu mă duceam eu, nu se făcea. Când m-am dus eu acolo așa a lucrat Domnul, eu m-am dus să îi descurc că nu știau a se descurca. De parcă înțelepciunea pe care o avem e un bun al nostru, nu un dar al lui Dumnezeu. Ce avem fără să fi primit de la Dumnezeu? Pe lăudăros îl preocupă foarte mult imaginea lui față de alții și pentru că îi place să se laude, se înconjoară cu oameni care îl laudă. Și în cercul lui de apropiați sunt numai oameni care știu să îl laude.

Este o fabulă pe care am învățat-o la școală: Vulpea șireată. Aceasta a văzut cum un corb reușise să fure o bucată de brânză din casa unui țaran și stătea mândru pe o cracă de pom, gândindu-se unde să-și pună bucată de brânză, să o poată mânca. Vulpea de jos l-a văzut și i-a zis: corbule ce frumos ești, negrul tău strălucește, ești o pasăre deosebită și sunt convinsă că, dacă ți-ai deschide pliscul să începi să cânti, ai da lecții și la privilegiatoarele. Înfumurat, corbul a deschis pliscul și i-a căzut bucată de brânză.

Nu-i trebuie unui om decât să-l lauzi și așa de ușor poate să cadă și să piardă tot ce are mai bun în viața lui, tot ce a adunat cu atâta trudă. În Romani, Pavel spune multe cuvinte de apreciere către niște sfinți din biserică, le spune meritele lor, dar când cineva umblă doar după acestea, când cineva caută să fie apreciat și lăudat, deja este în pericol să cadă. O, Doamne, dă-ne măsuri cum-

pătate cu privire la noi înșine!

Îngâmfarea este a treia categorie de mândrie. Dacă te duci la o persoană îngâmfată și încerci să îi spui că a făcut o greșală în predică, el îți va răspunde: „Frate, dar cum îți permiți să îmi spui mie că am greșit acolo”. Și stai să te certî cu el dacă ești pe aceeași măsură, ba ai greșit, ba n-am greșit. Acesta nu acceptă să fie muștrat, nu acceptă să fie corectat. El uită ce scrie Scriptura, că muștrarea și înțelepciunea sunt calea vieții. Eu am nevoie și tu și fiecare de aici, avem nevoie să fim muștrați de alții. Nu certai, nu acuzați, ci muștrați în Domnul, cu blândețe. Haideți să acceptăm că nu suntem perfecți.

Odată, o soră s-a dus la păstor să se mărturisească și a zis: „Frate, cred că mă paște păcatul mândriei, pentru că am stat o oră în oglindă să mă uit și mi-am zis: «Cât de frumoasă sunt!»”. Și păstorul i-a răspuns: „Nu, soră, te înșeli, nu-i păcatul mândriei, e păcatul închipuirii”.

Uneori trebuie să ne uităm la noi înșine, dacă nu cumva gândurile noastre sunt prea înalte despre noi, înșine. Când avem astfel de gânduri și pe toți ceilalți îi considerăm în inima noastră inferiori, care e deosebirea dintre noi și fariseul de la templu? Nu-i niciuna.

Mândria se mai manifestă și prin vorbe batjocoritoare, când batjocorim pe cei din jurul nostru. Îmi amintesc că am stat de vorbă cu un păstor și i-am spus: „Frate, este bine să ai grijă la ceea ce spui despre o persoană. Să ai grijă, chiar așa cum este, mai agramată, dacă tu o consideri așa, că nu știe să se exprime bine, măcar că nici noi nu suntem așa de mari literați. Ai grijă!” Știți ce face Dumnezeu? Mi s-a întâmplat și mie. Uneori, când gândurile mele față de o persoană erau – „vai, cu ce mă poate ajuta”, Dumnezeu s-a folosit chiar de acel om și m-a ajutat cel mai mult. După o vreme, acel păstor a ajuns să spună despre acea persoană pe care o ironiza la un moment dat (pentru că și ironia față de alții este tot un păcat al mândriei): „Slăvit să fie Domnul că a folosit acea persoană, ca să mă scape dintr-o grea încurcătură”. Și, într-adevăr, era într-o grea încurcătură. Așa face Dumnezeu ca să ne învețe o lecție pe care a lăsat-o foarte clar în Scriptură. Niciunul nu a fost mai calificat să ne învețe lecția aceasta decât Domnul Isus Hristos. „El

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

s-a smerit și s-a făcut ascultător” zice Sfânta Scriptură. Ne-a dat o lecție pe care cu toții trebuie să învățăm.

În Proverbe 13.10, veți vedea ce se întâmplă în familiile noastre, în biserică și peste tot, când acest virus pătrunde. Prin mândrie se ațâță numai certuri. Pe când eram în Caransebeș, slujeam într-o localitate - Borlova, era un frate prezbiter care mi-a povestit o întâmplare din tinerețea lui. Și spunea așa: „Imediat după căsătorie, la câteva luni, am supărat-o tare rău pe soția mea. Și soția mea a hotărât să mă pedepsească, dându-mi o lecție. A tăcut și nu a scos o vorbă câteva zile la rând. Atât mi-a fost de greu, încât nu știam cum să o determin să vorbească. Am tot încercat să o cuceresc prin vorbe frumoase, dar nimic era piatră. A vrut să mă învețe o lecție serioasă. Și, la un moment dat mi-a venit o idee. Știam că îi place ordinea, curățenia. M-am dus la dulapul de haine și toate erau aranjate frumos pe rafturi. M-am făcut a căuta ceva pe acolo printre haine și le luam și le puneam dintr-o parte în alta. La un moment dat ea nu a mai rezistat și mi-a zis: „Ce cauți acolo, spune-mi mie.” „Vorbă cu tine o caut”, i-am răspuns. Este foarte important în familie să evităm orice ceartă.

Spunea fratele Wurmbrand o întâmplare din viața lui: „Imediat după ce m-am căsătorit, Sabina m-a supărat foarte tare. Atât de tare m-a supărat încât am zis: ajung acasă și îi țin o morală din aia de nu a văzut ea. Când am ajuns acasă, mi-am dat seama că am de făcut ceva și mi-am zis: stai să termin lucrul acesta foarte important și apoi voi sta de vorbă cu ea. M-am apucat de treaba ce o aveam, dar se făcuse târziu și am zis că acum sunt tare obosit și voi vorbi cu ea mâine. Dimineață când m-am trezit, mi-am dat seama că trebuie să ajung de urgență undeva, la o întâlnire. Când mă întorc de la întâlnire stau de vorbă cu ea. După acea întâlnire a urmat alta și alta. Au trecut de atunci mulți ani. Am acum 86 de ani și tot vreau să am o discuție cu ea, numai că între timp am uitat pentru ce.” Să fim înceți la mânie.

Despre Moise se spunea că era un om blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului dar și el s-a mâniat o dată. De aceea nu a mai intrat în Canaan. Este un lucru de preț să ne ferim de certuri. Este un lucru de preț

să alergăm după pace în casele noastre și să o căutăm. Căci cei ce fac pace, spune Sfânta Scriptură, e ferice de ei. Vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu.

O altă rădăcină a mândriei este dorința de întâietate. Oamenii aceștia dau din coate să ajungă sus, ei calcă pe cadavre, vor să ajungă cu orice preț sus. Fac tot ce le stă în putere ca să fie văzuți, să fie luați în considerare. Dacă se întâmplă vreodată să facă vreun bine, au grijă ca atunci când scot bancnota din buzunar, să o vadă măcar fratele de lângă el sau sora, că e mai mare. Sunt unii care au așa o tentație, poate că și noi o avem, dar s-o biruim. Să ne ajute Domnul s-o biruim! Să nu spunem nimănui binele ce l-am făcut, să îl știe doar Dumnezeu. Să nu chemăm în jurul nostru cum fac cei de afară, televiziunile, să nu se ducă vorba, să știi tu și Dumnezeu, pentru că Dumnezeu când vrea să ridice pe cineva, aduce aminte. Și probabil ați trăit astfel de experiențe în viața dv. când cineva a venit la dv. și v-a spus: „Îți aduci aminte că atunci, în vremea aceea mi-ai făcut un bine, mi-ai spus o vorbă bună, mi-ai întins mâna, mi-ai dat ceva”, și tu să nu mai știi. Crezi că Dumnezeu le uită pe astea? Nu le uită niciodată.

Iată câteva categorii de oameni care sunt predispuși la acest păcat, la acest flagel al bogăției. Nu toți, dar mulți dintre aceștia despre care vă voi spune sunt foarte predispuși la acest păcat.

Mândria bogăției - oamenii își etalează hainele lor de firmă, mașinile lor scumpe, casele lor. Vedeti ce mândrie este astăzi într-o anumită nație, dar nu doar la ei este așa, să își facă palate și să nu le termine, să adune bani din cerșit și să-și facă case cu 10-20 de camere, pentru că ei vor să pară cineva. Să ai cea mai bună mașină, să ai cea mai bună casă, cel mai bun apartament. Nu avutul ne dă nouă valoarea, ci trăirea interioară cu Dumnezeu și lepădarea de aceste bogății. Scriptura zice: „Cel bogat să nu se laude cu bogăția lui, ci să se laude că are pricepere să Mă cunoască pe Mine”. Niciunul dintre noi nu a fost și nu este mai bogat decât Avraam, totuși el nu-și punea încrederea în acestea. Dacă Dumnezeu într-o bună zi ar fi zis: Avraame, știi ceva, îți las toată familia în pace, dă-mi bogățiile tale, n-ar fi clipit Avram. I-ar fi dat totul lui Dumnezeu.

Dumnezeu i-a cerut lui Avram ce a avut el mai aproape de inimă. Locuia în corturi, știind că cetatea lui este în ceruri, spune Scriptura. L-a cerut pe Isaac, pe el îl iubea cel mai mult. Bogății construiesc palate și nu se îngrijesc de săraci, de cei lipsiți.

Apoi, o altă mândrie, o altă categorie de oameni predispuși la acest păcat, sunt cei ce au slujbe, funcții de conducere. Solomon scria: „Am văzut robi umblând călări și voievozi mergând pe jos”. Robi care în momentul în care au avut ocazia să urce în șaua unui cal, spunea Solomon, erau mai importanți și se credeau mai importanți decât oricine. O parte din dv. ați făcut armata și probabil că ați văzut – dacă cineva ajungea, nu toți erau la fel, dar erau anumite categorii de fruntași sau caporali, care nu a condus în viața lui nici măcar o vacă la păscut. Când se trezea acolo cu o tresă pe umăr, era și se credea mai important decât oricine. Dă-i posibilitatea unui om să răspundă de cineva și atunci își arată adevăratul caracter, atunci îl vezi cum se comportă cu cel pe care el îl consideră inferior. Mulți când au ajuns în situația să răspundă, să conducă pe cineva, au arătat vorba din popor: câte parale fac, ce este cu adevărat în inima lor, cât sunt de buni, cât sunt de blânzi sau cât sunt de aspri și de închipuiți. Ei au impresia că fără ei nu se poate face nimic. Nebucadnețar avea cu ce să se laude, dar când l-a scos pe Dumnezeu din ecuație, boala de care a îngăduit Domnul să sufere, l-a dus să pască iarbă, pentru că Dumnezeu stă împotriva celor mândri, ne spune Scriptura. Dumnezeu nu-i tolerează pe oamenii mândri și dacă unii încă sunt tolerați, e un timp de har pentru fiecare.

Mândria cunoașterii. Știți că unii dintre cei mai mari criminali din istorie nu au fost oameni simpli? Au fost doctori, au fost oameni care au avut carte, oameni care au avut cunoștințe științifice. Ei au făcut experiențe, cu cruzime, pe milioane de oameni. Sau când te uiți cu superioritate la cineva care nu are decât 10 clase și tu ai 12, ai o facultate și el nu are. Spunea Petre Țutea: societatea se împarte în patru categorii: prima clasă de oameni sunt oameni obișnuiți, a doua clasă sunt intelectualii, a treia clasă sunt geniile și deasupra tuturor sunt

sfinții. Omul acela cu două clase, pescar simplu, ca Petru, are puterea să deschidă sau să închidă cerul. „*Îți voi da cheile locuinței morților*” a spus Mântui-torul. Dumnezeu să ne binecuvânteze! Să ne lăudăm că avem pricepere să-L cunoaștem pe El.

Ultima dintre fațetele acestui virus este mândria smereniei. Sunt atât de smeriți acești oameni, că vor să impresioneze pe alții, cât sunt ei de smeriți. Ei îți spun ție: „Trebuie să ascuți de mine că eu am postit 40 de zile. Eu sunt nelipsit de la biserică, nu știi tu cât dau eu pentru săraci, cât mă rog, cât slujesc. Uită-te la mine, căci și prin îmbrăcăminte sunt deosebit față de alții.” Smerenia nu stă în purtarea de îmbrăcăminte. Este adevărat că decența ne este cerută de Scriptură, dar smerenia nu stă în lucruri exterioare, ci în omul ascuns al inimii, care se smerește înaintea lui Dumnezeu. El zice: „frate, dacă nu mă pui să dau îndemn la rugăciune nu vin la biserică, căci ce să ascult eu acolo.” Sunt atât de importanți oamenii aceștia, dar care se cred că sunt smeriți, încât consideră că dacă ei nu spun ceva în biserică, dacă nu fac ceva în biserică, biserica se duce de râpă, biserica nu mai supraviețuiește. O, biserica aceasta nu este a mea și nu este a noastră, este a Celui ce a murit pe cruce. „*Și porțile locuinței morților nu o vor birui*”.

Iată câțiva oameni care s-au crezut importanți și care au fost smeriți de Dumnezeu. Unul dintre ei este Ioas, împăratul lui Israel, om după inima lui Dumnezeu, o anumită perioadă din viață. Într-o bună zi Ioas se confruntă cu o amenințare. Vine o mulțime de oaste din țara Edomului să se lupte cu el. Și Ioas se duce la luptă și biruiește 20.000 de edomiți. Și văzând că are biruință, Ioas a zis: „Stai puțin, aș vrea să se repete această experiență, e plăcut când biruiești. Hai să îl provoc la luptă pe împăratul lui Israel, pe Baeșa.” Și îi spune lui Baeșa: „Vino să ne vedem față în față, am o vorbă cu tine”. Și Baeșa îl simte, deși nu era un împărat după inima lui Dumnezeu, simte flagelul mândriei. Și îi zice: „Ioas stai liniștit acasă, nu face din biruința ta asupra edomiților un motiv de pieire pentru tine și pentru poporul tău. Ți s-a umflat inima de mân-

drie pentru că ai biruit 20.000 de edomiți? Stai acasă.” Ioas a zis: „Nu, ne vedem față în față”. Și s-au văzut față în față. Și Baeșa l-a biruit pe Ioas, a făcut o spărtură de 100 metri în zidul Ierusalimului și pe Ioas l-a luat și l-a dus prins de război în Samaria.

Un alt împărat mândru și închipuit, a făcut mai mult rău decât toți împărații înainte de el și din cauza lui a venit robia babiloniană peste poporul Iudeu, peste împărăția de sud. Și într-o bună zi, acest om este dat jos de pe scaunul de domnie, este prins în lanțuri și închis în Babilon. El a umplut de sânge ulițele Ierusalimului și a făcut idoli, a făcut ce a vrut el, că în mândria lui a zis că nimeni nu îi va sta împotriva. Dar Domnul coboară pe cei mândri și ridică pe cei smeriți. Însă acolo, în temniță, în lanțuri Manase s-a smerit, s-a rugat lui Dumnezeu și minune, împăratul îl eliberează din temniță. Se întoarce în Ierusalim după 52 de ani de domnie, mai domnește o perioadă foarte scurtă și în timpul rămas de împărățit în Israel, se întoarce cu toată inima spre Dumnezeu.

Apoi un altul este Haman. Atât de sus s-a înălțat omul acesta până a ajuns în ștreang, de acolo n-a mai putut să se înalțe. Ștreangul pe care el îl ridicase.

Dar nu-i numai pentru oamenii din afară, Domnul, în Apocalipsa, spune: „Biserică, zici că te-ai îmbogățit, că nu duci lipsă de nimic, dar îți merge numele că trăiești, ești moartă, Biserică din Laodicea. Biserică din Laodicea, nu te mândri cu cine ești, cu ce ai, ci smerește-te, că dacă nu te smerești, am să te vărs din gură.” Acesta este pericolul care-l paște pe orice om mândru.

Și iată câteva situații în care oamenii s-au smerit. Când omul se smerește, nu se mai ceartă cu Dumnezeu, el se apleacă în inima lui, plânge înlăuntrul lui, își tânguie durerea, dar nu-și ridică ochii în sus să zică: „Dumnezeule, de ce?”, ci zice: „Doamne, necazul care m-a lovit este mare, dureros.” Cunosce o situație de genul acesta. Și spunea: n-am plâns nici pentru mama mea, atât de mult cât am plâns în situația aceasta. E dureros necazul, dar să ne smerim în noi înșine, să ne smerim înaintea lui Dumnezeu și cum primim de la Dumnezeu binecuvântările, să primim și întristările. În întristare să nu zicem: „Doamne, de ce?” ci să îl rugăm pe

Dumnezeu și să zicem ca Iov odinioară: „Domnul a dat, Domnul a luat, Numele Lui fie binecuvântat.”

Se îndreptă Dumnezeu împotriva unui împărat a lui Israel și spune: „Pentru că ai făcut rău, pentru că ai ucis înșelând, am să aduc nenorocirea peste casa ta”. Și împăratul Ahab și-a pus la inimă cuvintele rostite de prorocul lui Dumnezeu. Dar când și-a pus la inimă aceste cuvinte, nu a căutat să se scuze în fața prorocului și să îi spună: „stai puțin, nu-i chiar așa, a fost o intrigă pusă la cale nu de către mine, ci de altcineva”, ar fi putut spune Abab. Dar Scriptura ne spune că Ahab, după ce a auzit cuvintele rostite de profetul Ilie, și-a dat jos haina de împărat, s-a îmbrăcat în sac și s-a smerit înaintea Domnului. Nu știi cât a trecut până când Domnul i-a vorbit din nou lui Ilie și i-a spus: „Întoarce-te la Ahab și spune-i: «Pentru că te-ai smerit înaintea Mea, nenorocirea ce am vestit-o nu va veni în timpul vieții tale.»”

Unui popor crud și nemilos, Dumnezeu îi vestește pedeapsa, dar poporul acesta din Ninive se smerește înaintea lui Dumnezeu cu post și rugăciune, necăutând justificări, nici față de oameni, nici față de Dumnezeu, și atunci Dumnezeu îi mai dă 150 de ani de existență. Abia după 150 de ani a fost cucerită Ninive de către babilonieni, de când Iona a spus: „Încă 40 de zile și Ninive va fi nimicită!”

Apoi, cel mai frumos, cel mai măreț și nu pot să-l descriu mai bine decât să vă citesc cuvintele din Scriptură scrise de apostolul Pavel în Filipeni 2.5-11: „*Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.*”

" Pe când mândria este moartea virtuților și viața păcatelor, smerenia este moartea păcatelor și viața virtuților."

Ioan Gură de Aur